

A NEW YORK TIMES BESTSELLER
A DOROTHYNAK MEG KELL HALNIA
SOROZAT HARMADIK KÖTETE

A SÁRGA TÉGLÁS

HALL BORÚ

DANIELLE PAIGE

ELSŐ FEJEZET

MÁR VÁRTAK A BOSZORKÁNYOK.

A három csuklyás alak a mögöttük égő tűzzel a *Macbeth* egyik jelenetére emlékeztetett – feltéve, hogy az a *Macbeth* egy lebombázott lakókocsiparkban játszódik. Kísérteties árnyékok táncoltak a göröngyös talajon. A hűvös szél kis tornádókká kavarta fel a port, futkosott tőle a hátamon a hideg. A Poros Határ Lakókocsiparkban voltam – azaz a Poros Határ egykori helyén. A tűz a beton grillsütőben égett: ez maradt meg egyedül a helyből, amelyet valaha az otthonomnak neveztem.

Az otthon azonban már nem volt sehol.

A három nő szembenézett velem; vastag, kámzsás köpenyük más és más színű volt: vörös, arany és kék. A lábuknál egy bíborlila köpeny hevert a földön, csillogott a gazdag arany hímzése.

A vörös boszorkányban Glamorára ismertem. A kékben Mombira.

Az aranyruhás arcát eltakarta a kámzsa, nem tudtam kivenni a vonásait.

– Ébredj, kis boszorkány – szólított fel Glamora, felemelve a bíborlila köpenyt.

– Foglald el a helyed közöttünk.

Előreléptem. A boszorkányoknak igazuk volt. Itt az ideje, hogy beteljesítsem a sorsomat. Hogy egyszer és mindenkorra legyőzzem Dorothyt – a Gonoszok Forradalmi Rendjének támogatásával. Tettem még egy lépést, és kinyújtottam a kezem a köpenyért, amelyet felkínált.

– Erre készültél egész életedben – mondta. – Tudtad, hogy magunk közé fogunk hívni. Eljött az idő.

Egy másodperc késéssel értettem meg a szavait. Mit akart azzal mondani, hogy erre készültem egész életemben? Az egész eddigi életemet egy kansasi lakókocsiparkban töltöttem, amíg fel nem kapott egy tornádó, hogy a Poros Határból egy olyan világba repítsen, amely tudomásom szerint csak a mesében létezik. Aztán kiképzést kaptam a Rendtől a föld alatti barlangrendszerben, ahol az újoncokat tanították meg harcolni, de nem sok időt töltöttem ott a köreikben, mert gyorsan bevetettek a Dorothy elleni harc sűrűjébe. Most vettem csak észre, hogy Glamora nem rám néz, hanem valahová a hátam mögé. Valaki másra.

– Tudom – szólalt meg egy ismerős hang, és Nox lépett elélem. – Reméltem, hogy nem tart sokáig. – Fáradt mosollyal vizionozta a meglepett pillantásom.

Nyúzott volt az arca, szomorú a szeme. Pontosan úgy nézett, mint amikor utoljára láttam, és úgy éreztem, hogy annak

már ezer éve... Követtem Dorothyt a Smaragd Palota mögötti labirintusba, ott hagyva Noxot. Végül a Varázsló társaságában találtam meg Dorothyt. Aztán a Varázsló megnyitott egy portált Kansasbe, de Dorothy megölte, engem pedig magával húzott az átjárón. *Dorothy*, villant belém a félelem. Hol lehet most? Ha Nox és én átjutottunk a Varázsló portálján, akkor neki is itt kell lennie valahol a közelben. Becsuktam a szemem, hívtam a mágiát. És... nem történt semmi. Eltűnt, mintha kivakarták volna belőlem.

– Készen állsz – mondta határozottan Mombi Noxnak. Ő sem nézett rám. Mi folyik itt?

– Soha nem leszek készen – felelte halkán Nox. Lassan, kínoosan kinyújtotta a kezét, elvette a köpenyt Glamorától, és a vállára borította. Aztán rám nézett. – Sajnálom, Amy – mondta.

Kinyitottam a szám, hogy megkérdézzem, mit sajnál, de akkor rájöttem. A boszorkányok nem engem kértek meg, hogy foglaljam el a helyem közöttük. Hanem Noxot. Mindazok után, amiken keresztülmentem, a kiképzésem ellenére is félreállítottak. – Miért... – kezdtem, de nem tudtam befejezni a kérdést.

Hatalmas dörrenés reszkettette meg a fakó mezőt, kék világás hasított bele az égbe, és sísteregve csapott bele a földbe Nox lába előtt. Majd egy újabb, visszhangzó mennydörgés után felragyogott a köpeny, és kavarogni kezdett Nox válla körül. Kísérteties kék fényben fürdött az arca, mágia pattogott és szikrázott a teste körül. Éreztem a kisülést a levegőben, mintha

elektromos energiákat sugárzott volna vékony, izmos alakjából. A háta megmerevedett, és elnyílt a szája.

Rángatózott az arca, mintha fájdalmai lennének. – Nox! – sikoltottam, de a mágia zaja elnyelte a hangom. A harmadik boszorkány kinyújtotta a kezét, hogy megállítson, ahogy Nox felé lendültem.

– Nem lesz semmi baja – mondta. – Maradj ott, Amy, ahol vagy, amíg véget nem ér.

Ragyogó kötelékeként energiától szikrázó vonalak léptek ki Nox testéből, egyenként körbehurkolva a másik három boszorkányt. Az utolsó pillanatban ugrottam hátra, amikor az energiaáram belecsapott a boszorkányokba. Lassan a levegőbe emelkedett mind a négy, miközben aranyhálót szőtt köréjük a mágia, szorosan összefonva őket.

Fogalmam sem volt, mi történik, de azt tudtam, hogy valami nagy dolognak vagyok tanúja. Valaminek, amit még sohasem láttam. Valaminek, amit esélyem sincs megérteni. Egy ellobbanó pillanatig úgy tetszett, mintha egyetlen hatalmas, levegőben úszó alakká olvadna össze a négy boszorkány. A mágia tetőfokán egyszerre csillogó smaragd utcákat és tiszta kék eget véltem látni, és tudtam, Ózöldét látom. Aztán egy végső, ijesztő villámcsapással szétváltak és a földre zuhantak a boszorkányok. Az energiakötelékek úgy húzódtak vissza a testükbe, ahogy a mérőszalag ugrik vissza a tokjába. Nox bénultan hevert a lábamnál a bíborlila köpenybe burkolózva, és levegő után kapkodott.

Ekkor megláttam az összegörnyedt alakot a porban, némi távolságra a boszorkányoktól. Nem kellett találgatnom, hogy ki az: elárulta a piros cipellő szemet bántóan pulzáló fénye. Dorothy volt az. A kockás ruhája piszkos és szakadt, a karja és a lába csupa kosz és zúzódás. De a cipő émelyítő vöröse ugyanúgy ragyogott.

– Most, gyorsan – mondta sürgető hangon a boszorkány, akinek az arcát eltakarta a csuklya. – Amíg gyenge. – Hátra dobta a kámzsát, és nekem leesett az állam.

– *Gert?* – hápogtam. – Hiszen te meghaltál!

A saját szememmel láttam meghalni. Elsirattam. És most itt volt előttem, elevenen.

– Most nincs idő magyarázkodni! Soha többé nem lesz ilyen alkalmunk Dorothy elpusztítására!

Glamora, Gert és Mombi megfogva egymás kezét kántálni kezdett, és azonnal ráismertem a mágia sistergésére a fejük felett. Nox Mombi szabad keze után nyúlt, és csatlakozott a kántáló boszorkányokhoz.

Újra megpróbáltam előhívni a saját varázserőmet. És ezúttal biztosan tudtam, hogy már nincs meg. Pánikba esve hajlítgattam az ujjaim. A mágia eltűnt. És vele minden erőm. Dorothy felült, és zavartan nézegette a kezét, mintha ugyanezt tapasztalná. Történt velünk valami, miközben átutaztunk a Varázsló portálján – de ez a valami nem hatott Noxra és a többi boszorkányra. Hirtelen rájöttem: Dorothy és én egyaránt Kansasből származunk. Soha életemben nem használtam bűbájt, amíg

Ózfordére nem kerültem – mert bármilyen mágia lakozik is Kansasben, nekem sejtelmem sem volt róla, ahogy arról sem, miként férhetnék hozzá. A Varázsló azt állította, hogy Ózfelde Kansas földjéből merítette a saját mágiáját, de mi ketten Dorothyval póruul jártunk. Visszajutottunk egy olyan világba, ahol nem volt varázserőnk. És ha Dorothynek itt nincs semmi hatalma, akkor nekem sincs.

– Segíts nekünk, Amy! – kiáltotta túl Nox a boszorkányok kántálását.

– Nem megy – mondtam kétségbeesetten, mire elkerekedett a szeme a megdöbbenéstől.

Dorothy teste halvány fénnel ragyogni kezdett, lassan elhomályosítva a piros cipellők pulzáló fényét. De hirtelen megláttam a felismerést a tekintetében.

– Kansasben vagyunk – mondta rekedt, erőtlen hangon. – Visszahoztatok Kansasbe. De én *gyűlölöm* Kansaszt. – Nagy nehezen feltápászkodott, és a boszorkányok varázslata fokozatosan erejét vesztette, ahogy újult fénnel felragyogott a cipője. Felénk pattintott az ujjával, és összevonta a szemöldökét, amikor rájött, hogy nem hatott a mágiája. – Vissza akarom kapni a palotámat – sziszegte. – És a hatalmammat. Meg a *ruháimat*. – Lenézett a cipellőire, amelyek bíborvörösén csillogtak.

– Nem! – kiáltotta Gert. – Állítsátok meg! – De a boszorkányok sápadt fénye semmivé foszlott a Dorothy cipőiből sugárzó erő és ragyogás irizáló kiáradásában. Dorothy kissé megingott,

látható volt a kimerültsége. Beesett szemmel pislogott. A bőre száraznak tűnt és ráfeszült az arccsontjára. A haja lelapult és színehagyott lett.

– Vigyél haza – suttogta gyenge hangon. – Kérlek, cipellő, vigyél haza.

Mombi előrevetődött, bűbájt sugárzott a keze, de már elkésett. Egy villanás, egy éles pukkanás, mint amikor kilő a dugó a pezsgős palackból, és Dorothy már ott sem volt.

Dorothy hazatért. Mi pedig itt ragadtunk Kansasben. Örökre.

MÁSODIK FEJEZET

MOMBI ÉS GLAMORA GYORSAN előteremtettek egy selyemsátrat, s bármilyen törekenynek nézett is ki, védelmet nyújtott a por és az állandóan fújó kansasi szél ellen. Jó ideje nem láttam Glamorát, és most újra megdöbbsentem azon, mennyire hasonlít a nővére, Glindára, amikor először néztem meg alaposabban a sátorban felfüggesztett lámpák meleg fényében. Egy pillanat alatt elárasztottak az emlékek a Rend föld alatti üregeiben veletöltött napokról: felidéződtek a leckék a ragyogó megjelenésről, a szép dolgok szeretetéről és Glamora eltökélt arckifejezése, amikor elmesélte, mit tett vele Glinda. Kis híján odaveszett abban az első csatában a nővérel, és tudtam, mennyire szeretne végezni Glindával. Ennek ellenére sokkolt, hogy szinte lehetetlen megkülönböztetni a két lánytestvért. Több mint eleget láttam Glindát harci helyzetben ahhoz, hogy enyhe frászt hozzon rám a nővére arcára ismerni az övében, hiába tudtam, hogy Glamora elkötelezett híve a Gonoszok Rendjének. Most már csak azt kell kiderítenem, jöttem rá, hogy mennyire elkötelezetten állnak mellettem a Gonoszok.

Hevesen ostromoltam Mombit, Glamorát és Gertet a kérdéseimmel, de nem vettek rólam tudomást; tettek-vettek az ideiglenes otthonunkban, párnákat vertek fel, edényeket és evőeszközt varázsoltak elő a levegőből. – Mi történt az előbb? – sziszegtem oda Noxnak.

Tehetetlenül bámult rám, szerettem volna pofon vágni.

– Túl sok mindent kellene elmondanunk neked, Amy. Tudod, hogy a Rend mindig megtartja magának a titkait, mert csak így képes fennmaradni.

Megvetően ráztam a fejem. Mikor mondja már el valaki a teljes igazságot? Azt hittem, hogy legalább Noxban megbízhatok. Ezek szerint tévedtem. Dühös voltam. Sőt mi több, sértett is. Nox és én nem csak katonák voltunk, akik együtt harcolnak. Sok mindent éreztem iránta – és úgy gondoltam, fontos vagyok neki.

– Amy, szólj hozzám – mondta. – Kérlek.

– Felejts el! – csattantam fel.

Glamora most sem tagadta meg önmagát, gyönyörű, puha szőnyegekkel, vastag párnákkal, dekoratív falikárpitokkal és egy nagy antik asztallal rendezte be a sátrat, míg a boszorkányok ételeket varázsoltak. Eszembe jutott a zsebkendő, amelyet Lulutól kaptam – elég volt kihajtogatni, és előállt ugyanennek a sáturnak a Glinda-féle változata. A nővérek nem is egy tekintetben kísértetiesen hasonlítottak egymásra: Glamora díszítőelemei között is szerepeltek Glinda fogadalmi gyertyái és virágkompozíciói. Nem először tűnődtem el azon, hogyan

válhatott így kétfelé két ennyire egyívású ember útja. És mi mindenben hasonlítanak még egymásra a testvérek? Botorság volt azt hinnem, hogy biztonságban vagyok Glinda sátrában. Lehet, hogy Glamoráé ugyanolyan veszélyes.

– Amy, gyere és egyél valamit – mondta gyengéden Glamora.

Nem törődve Nox arckifejezésével, hátat fordítottam neki, és követtem Glamorát az asztalhoz. Mégis mit várt tőlem Nox? A selyem susogásából tudtam, hogy kiosont, de ettől csak még dühösebb lettem. Az is elég baj, hogy nem adott magyarázatot a történetekre, de azok után még rám sem akart nézni? Ez már több a soknál.

Mombi, Gert és Glamora már maguk elé vették a tányérjukat az asztalnál. Nem emlékeztem, mikor ettem utoljára, mégsem voltam éhes.

– Hogy ülhettek csak úgy itt? – tört ki belőlem. – Hogy létezik, hogy Gert életben van? Mi történt az imént? Mit keresünk Kansasben, és hogyan fogunk visszajutni Óz földre? Mert most Kansasben vagyunk, igaz? Ezért nem tudok varázsolni?

Mombi letette a villát, és rám nézett.

– Nem tudsz varázsolni?

– Nem – válaszoltam. – Itt nem. Egyszerűen... nem megy. De nem ez a lényeg. Jöttök nekem néhány válasszal.

Gert sóhajtott. – Igazad van, valószínűleg most jött el az ideje.

– Az már rég elmúlt – mondtam.

Gert vihogott. – Ez a beszéd! A mi Amynk aztán nem kerülgeti a forró kását.

– Nem vagyok senkinek az Amyje – vágtam vissza. – Elegendem van az ide-oda rángatásból. Ti nyilván sokkal többet tudtok arról, hogy mi folyik itt, mint én.

– Ez nem teljesen igaz – mondta Gert. – De megértem, hogy most össze vagy zavarodva, és ne haragudj, ha megbántottalak. Tudom, milyen nehéz ez neked.

– Sokkal kevésbé lenne nehéz, ha végre elmondanátok, mi az ördög folyik itt! – üvöltöttem. Annyi mindenem mentem keresztül, és még mindig nem sikerült megölnöm Dorothyt. Hullani kezdtek a könnyeim, sírva fakadtam. Sirattam Noxot, az egyetlen barátomat, aki talán mégsem olyan jó barát, mint hittem. Sirattam szegény Polikrómot, akit láttam meghalni a Glinda elleni harcban, és sirattam a halott unikornisát. Sirattam Start, az anyám kedvenc patkányát, akit a szemem láttára nyelt le egészben az Oroszlán. Sirattam a barátaimat, akik odavesztek ebben a hülye, értelmetlen, soha véget nem érő sárga téglás háborúban. És talán, talán egy kicsit magamat is sirattam. Amikor kisírtam magam, felemeltem könnyáztatta arcom, és láttam, hogy Gert, Glamora és Mombi aggodalmas tekintettel figyel.

Kétkelkedtem bennük, és jó okom volt rá. Teljesen kimerített, hogy mások piszkos munkáját végezzem. De lehet, hogy tényleg törődnek velem.

– Befejezted? – kérdezte Mombi mogorván, de nem barátságosan. – Mert dolgunk van, kölyök.

– Elnézést – motyogtam, és az érzelemkitörést felváltotta a zavarodottság.

Mombi intett Gertnek. – Mondd el neki, amit tudni akar, hogy ezzel is beljebb legyünk.

Gert kérdően nézett rám, és én bólintottam.

– Oké, kezdjük a könnyű kérdéssel – mondta. – Tudni szeretnéd, hogyan lehetek életben. Az igazság az, hogy meg sem haltam.

Ha ez a könnyű kérdés, akkor alig várom a nehezeket. – De láttalak – mondtam. – Láttalak meghalni, életem első csatája kellős közepén. – Elhessegettem a borzalmas emléket az első találkozásomról az Oroszlánnal és a rémes állatseregletével. Mint oly sok mindenre, ami Ózfüdén történt velem, erre sem akartam soha többé gondolni. – Láttalak harcolni az Oroszlánnal, és veszíteni. A szemem láttára történt.

– Valóban láttad – ismerte el. – És valóban veszítettem, ehhez nem fér kétség. – Gert megborzongott és lehunyta a szemét, mintha fájdalmat érezne. Nem voltam olyan kedvemben, hogy együttérzést mutassak a Rend iránt, de Gertre nehéz volt tartósan haragudni. Mintha a nagymamámra lennék mérges, mert véletlenül megégette a kedvenc süteményemet. – De a boszorkányokat roppant körülményes megölni – folytatta kinyitva a szemét. – Még egy olyan csatában is. Őszintén szólva magam sem tudom pontosan, hogy mi történt velem, miután az Orosz-

lán legyőzött. Arra tippelek, hogy Dorothy mágiája meggyengítette a határokat a ti világotok és a miénk között. Amikor az Oroszlán legyőzött, minden elsötétült, hosszú időre. Mintha valamiféle árnyékbirodalomban bolyongtam volna.

– A Sötétség földjén? – szakítottam félbe, és Gert meglepetten nézett rám.

Rájöttem, hogy akkor használtam először mágiát, keresve az utat abban az ijesztő, elhagyatott párhuzamos univerzumban, miután Gert meghalt – vagy nem halt meg. Mindegy. Gert nem sejtette, hogy tudok a Sötétség földjéről.

– Ő is be tud jutni oda – magyarázta kurtán Mombi.

Gert bólintott. – Tetemesen megnőtt a varázserőd, Amy, amióta utoljára találkoztunk – mondta. – Ami a kérdéseted illeti, nem. Nem hiszem, hogy a Sötétség földjén voltam. Sok minden van, amit még nem tudunk arról a helyről. Amennyire én tudom, egész idő alatt itt voltam, ezen a tisztáson.

Eltartott egy másodpercig, mire rájöttem, hogy a Poros Határról beszél. – Ebben a lakókocsiparkban? – kérdeztem.

Gert zavartnak tűnt. – Nem tudom, az mi... – válaszolta. – De nem voltam képes elhagyni ezt a területet. Akármelyik irányba indultam el, valahogy mindig visszakerültem oda, ahonnan indultam, függetlenül attól, mekkora távolságot tettem meg. Nem tudtam megérinteni semmit... hiába nyújtogattam a kezem, minden kartávolságon kívül volt. Nem láttam embereket, még egy madarat vagy bogarat sem. – Szomorúnak és hihetetlenül öregnek tűnt. – Szörnyű volt – mondta kes-

rűen. – Sokáig tartott, mire visszanyertem az erőmet, és még mindig gyengébb vagyok, mint azelőtt voltam. De végül elég varázserőm lett ahhoz, hogy üzenjek Mombinak és Glamorának. És ők a két világ határának leomlását kiaknázva csatlakoztak hozzám. Volt egy homályos elképzelésünk arról, hogy a Varázsló megpróbál a te erőd felhasználásával portált nyitni Kansasbe, és tudtuk, hogy a kapu itt lesz, ezen a helyen, ezért vártunk rád itt.

– Tudtátok, hogy a Varázsló meg akar ölni, mert rajtam keresztül akarta megnyitni a portált Kansasbe, és mégsem állítottátok meg? – kérdeztem dühösen.

– Gert jóformán használhatatlan – mondta nyersen Mombi. – Én is elég gyenge vagyok. Hármunknak együtt sem volt annyi erőnk, hogy megállítsuk a Varázslót. De tudtuk, hogy ha Nox is csatlakozik hozzánk, és bezárjuk a kört, elég erősek lennénk legyőzni őt és Dorothyt is.

– Várj, menjünk vissza – vágtam közbe. – Milyen kört? Van ennek valami köze ahhoz, ami ott történt? – És ha Nox segítségével elég erősek legyőzni a Varázslót és Dorothyt, akkor miért volt rám szükségük valaha is?

– Hallottál már az erőegyensúlyról Ózfüldén? – kérdezte Gert, és eszembe jutott, hogy képes olvasni mások gondolataiban. – Ózfülde fennmaradása a mágia múlik, és senki nem piszkálhat bele anélkül, hogy ne ártana Ózfüldének. Ez az egyensúly is része annak, amit a Rend el akar érní. Mindig négy boszorkány volt: egy északon, egy délen, egy keleten és

egy nyugaton. De Dorothy első megérkezése óta felborult az egyensúly, és azóta csak tovább romlott a helyzet. Amikor Dorothy háza megölte a Gonosz Keleti Boszorkányt, megnyitott egy vákuumot, amelyet senki sem volt elég erős betölteni.

– Még mindig nem értem – mondtam.

– Úgy próbáljuk meg legyőzni Dorothyt, hogy egyszerre csak egy csatát vívunk, de ez olyan, mintha egy szál vödörrel hordanánk vizet egy erdőtűzhöz – válaszolta Mombi. – A Rend szétszóródott Ózfldén. A katonáink fele, akikkel együtt kaptál kiképzést a barlangban, meghalt. A többiek... – Vállat vont. – Tudjuk néhányról, hogy hol vannak, de annyira szétszóródva, hogy már nem vesszük hasznukat. Amit itt tettünk – körbemutatott a romhalmazon, ahol egykor éltünk, miközben az anyámat menthetetlenül elkapta a függőség örvénye –, az Nox magunk közé fogadása volt. Lényegében ő lett a Gonosz Keleti Boszorkány.

– Kiteljesítve a Kvadránst végül elég erősek leszünk ahhoz, hogy megöljük Dorothyt – mondta Glamora. – Beléd helyeztük minden reményünk...

– De én nem tudtam megölni Dorothyt – fejeztem be lassan. – Mert valamilyen módon kapcsolódunk egymáshoz. Ezért nektek kell megtennetek.

Mombi bólintott.

– Arról már ne is beszéljünk, hogy Dorothy az imént teleportálta magát Ózfldére, mi pedig itt rekedtünk.

Mombi erre is bólintott.

Sóhajtottam, és a kezem közé fogtam a fejem. Kezdtől nagyon elegendő lenni a boszorkányokból. – Ha végig tudtátok, hogy magatok közé kell fogadnotok Noxot, miért nem tettétek meg hamarabb? És miért nem mondtátok el nekem?

– Mert amint kiegészül vele a Kvadráns, egy életre benne lesz – magyarázta Gert. – Esélye sincs arra, hogy valami más legyen. És azért nem mondtuk el neked... azért nem mondta el neked Nox, mert azt reméltük, hogy sohasem kényszerülünk rá erre. Öregebbek vagyunk, mint gondolnád, Amy, és számunkra ez az áldozat... rendben van. Egyikünknek sincs már visszatérés. De rettenetes ezt a sorsot kívánni valakinek, aki olyan fiatal, mint Nox.

– Soha nem lehet normális élete – tette hozzá halkán Glamora. – Akárcsak mi, most már ő is felelős Ózfüldé jövőjéért. Soha nem lehet családja. Nem öregedhet meg úgy, mint más halandók.

– Nem lehet szerelmes – jegyezte meg Mombi, jelentőség-teljes pillantást vetve rám.

– Szerelmes az lehet – igazította ki Gert –, csak nem kezdhet vele semmit. – Kis időre elhallgatott. – Természetesen neked is helyed van köztünk, ha úgy akarod. De most Kansasben vagyunk, Amy. Meg kell találnunk a módját, hogy visszajussunk Ózfüldére. És amint ott leszünk, legyőzhetjük Dorothyt. Nélküled. Te hazamehetsz.

Haza. Hazamehetek. Hirtelen belém hasított, hogy Kansasben vagyok – és akár itt is maradhatnék.

Az otthon olyan valami volt, amire hosszú ideje nem gondoltam. Már nem tudtam, mit jelent nekem Ózfolde. Amikor odaérkeztem, eleinte azt hittem, végre megtaláltam a helyem. Egy helyet, ahol barátaim vannak. Aztán teljesen mássá vált.

De az otthonom volt-e valaha is Kansas? Hová mehetnék vissza? Az anyám eltűnt – ki tudja, életben van-e egyáltalán. A Dwight D. Eisenhower Középiskolában nem én voltam a népszerűség szobra. A lakókocsi, ahol az anyámmal éltünk, nem az a hely, ahová visszavágnék – és még ha visszavágnék is, már rég nincs meg. Ózfolde talán nem az otthonom, de az is biztos, hogy nem az a puszta, sivár vidék, ami a boszorkányok varázsolta sátrat körülveszi. És annyi minden történt velem Ózfüldén, túl sokat láttam; már elképzelni sem tudom a visszatérést a normális életbe. Annyi mindent tanultam, amelyről azt sem tudtam, hogy lehetséges, egy teljesen új világban, amelyről azt sem tudtam, hogy létezik. Győzni tudtam az elképzelhető legrettegettebb ellenfelekkel szemben. Majmokkal repültem, királyi személyekkel időztem, megöltem Dorothy legördögibb csatlósait.

Mi jöhet ezek után, legyek eladó egy plázában?

– Rajtad áll, Amy – mondta Gert, olvasva a gondolataimban és visszarántva a jelenbe. – Ezt nem kell most rögtön eldöntened. De azt igen, hogy segítesz-e nekünk visszajutni Ózfüldére.

– Oké – feleltem lassan –, akkor mégsem ragadtunk itt örökre? Mi a terv?

Gert sóhajtott. – Nem lesz könnyű – mondta. – Még úgy sem, hogy már Nox is része a körnek. Még együtt sem vagyunk elég erősek ahhoz, hogy megnyissunk egy portált Óz földre. A Varázsló is csak azért tudta megtenni, mert nála összpontosultak a mágikus adományok, amelyeket egykor az Oroszlánra, a Madárijesztőre és a Bádogemberre ruházott. – Megpróbáltam nem gondolni az utolsó emlékemre, amelyben a Varázsló vérkonfettiként robbant szét Dorothy aljas bűbájának hatására. – De van egy ötletünk.

Naná hogy van! Egy újabb szigorúan titkos terv, amelyet csak akkor osztanak meg velem, ha úgy tartja a kedvük? Sóhajtottam, és Gert együtt érző mosollyal nézett rám.

– Oké, halljuk – mondtam letelepedve Glamora egyik párnahegyére. Még az illatuk is mennyei volt – mint a sminkes pulté a plázában, egyszerre pazar és vigasztaló.

– Emlékszel Dorothy cipőjére... – kezdett bele Glamora.

– Igen, az ilyesmit nem gyakran felejtí el az ember – válaszoltam.

– Nem a mostani cipőjéről van szó – mondta Gert. – Hanem Dorothy *eredeti* cipőjéről.

Csak bámultam rájuk. – Várjatok, mit értetek eredeti cipő alatt? A „mindenhol jó, de legjobb otthonit”? Az is igazi volt? Valóságos? – Majdnem elnevettem magam. Mit nem gondolok? Még szép, hogy igazi volt. Ha Óz földje valóságos, miért ne lenne az Dorothy ezüst varázscipellője?

– Amikor Dorothy először Ózfüldére jött – magyarázta Glamora –, nem akart örökre ott maradni.

– Bár soha ne tért volna vissza! – sóhajtott Gert.

– Glinda, a nővérem küldte haza egy pár megbűvölt ezüstcipővel... annak a cipőnek az elődjével, amelyik aztán másodszorra is Ózfüldére hozta. Dorothy végig azt feltételezte, hogy ez a cipő elveszett, amikor átrepült a Gyilkos Sivetag felett, és bár próbálta megkeresni, nem jutott a nyomára. – Nem tudtam, hogyan magyarázhatnám el Glamorának, hogy Ózfülde története valójában egy klasszikus mesekönyvsorozat – hogy a sikerfilmről már ne is beszéljünk! –, ezért inkább meg sem próbáltam. – De mi lenne akkor, ha még mindig meglenne az a cipő?

– Itt, Kansasben?

– Itt, ahol vagyunk – mondta Mombi. – Ahol Dorothyék farmja volt.

– Dorothyék farmja a Poros Határban volt? – kérdeztem.

– Nem egészen – válaszolta Glamora. – Dorothyék farmja pontosan azon a helyen volt, ahol most az iskolátok van.

– Középiskola – vette át a szót Gert, miközben felvont szemöldökkel nézett rám. – Milyen barbár rendszer! Ózfülde gyakornoki módszere sokkal fejlettebb.

Komolyan beszélnek? A Dwight D. Eisenhower gimiben rejtőzött egész idő alatt a rég elveszett ezüst varázscipellő? Kicsit sok volt ez nekem. Ha Madison Pendleton ezt tudta volna,

amikor dolgozatot írt az *Óz, a csodák csodája* című könyvről! Nem mintha extra teljesítményre lett volna szüksége ahhoz, hogy jelest kapjon. Mindenki szerette Madisont. Mindenki, kivéve engem. – Honnan tudjátok, hogy egyáltalán megvan még a cipő varázsereje? – kérdeztem. – Mi van, ha már nem hat? Mi van, ha csak az egyik irányban működik, Ózféldéről vissza a Másik Helyre, akarom mondani Kansasbe?

Mombi fújt egyet. – Igazad van. Kicsi rá az esély. De csak ez az egy lehetőségünk van. Meg kell ragadnunk.

– Oké, tehát megkeresitek a cipőt – mondtam. – És aztán?

– Amy – fordult hozzám Glamora –, nem mi fogjuk megkeresni a cipőt. Hanem te, ha hajlandó vagy segíteni nekünk.

– Nem értem, hogy gondoljátok ezt – vitatkoztam. – Itt nem működik a varázsereőm, ahogy a tiétek sem nagyon. Miért nem keresitek meg nélkülem?

– Mert a te iskolában van – mondta Gert. – Kicsit furcsán nézne ki, ha három idős hölgy meg egy tizenéves fiú iratkozna be a tanév közepén, nem gondolod? Tekintsd ezt beépülősküldetésnek. – Rám vigyorgott. – Az igazat megvallva ezen a téren te vagy az egyetlen reményünk. Ha segíteni akarsz abban, hogy hazajussunk Ózféldére, vissza kell menned a gimibe.